

ЧАСОПИСЬ
для
руських родин.
Виходить щодня
крім днів по
недільях і святах.

БУЖОВИНА

Редакція і адміністрація в Чернівцях ул. Петровича ч. 2.
Передплата
10 зр.

Вісті з Канади.

(Слово на розум нашим селянам.)

Руска газета в Америці *Свобода* з 28-го січня с. р. поміщає такий цікавий лист від Кирила Геніка, господаря в Канаді; він пише:

Рік 1896 належить нам уважати за той, в котрім еміграція нашого народу до Америки, взглядно до Канади на правду розпочалась. Прийшло в тім році році до 1000 душ, між котрими лише мала частина Поляків, так що сміло можемо уважати за руску еміграцію. А що сей рух еміграційний в великій частині був хиблений, тож він не так пожитку, як хіба лише шкоди Русинам наніс; а щоби тоє і на будуче не мало місця, хочу тую так для нас важну справу на підставі моїх досвідів Вам представити і зріло над нею застановити ся.

Брошура написана д-ром Олеськовим о еміграції,*) спонукала декотрих з наших людей до виїзду за море, де би могли найти ліпше житє ніж в ріднім, тїснім краю. Порадившись д-ра Олеськова виїхали они і послухавши ради того досвідченого чоловіка, в тій справі одинокого між Русинами, на тім зле не виїшли. Однак що стало ся дальше. Агенти в Гамбурзі, а найбільше Карльсберг, захопив кілька адресів від їдучих і став блудними листами вабити людей несвідомих до як найскоршого виїзду до Канади. Повіт: Борців та Заліцки захопив сей агент в руки, та нуж звабляючі листи писати, так що нарід зовсім змішав ся — без застанови став тратити свою землю, аби як найкорше в Канаду. Розуміє ся, що агенти ходять о свій зиск, а не о житє хлопів галицьких. В тім біда що наш нарід сего не зрозумів, але чим скорше став тратити ся, не зважаючи, що зима остра зближає ся. Стративши землю, не обрахувавшись і не порадивши ся розумних людей, на сам лист

*) Ми про неї писали в числі „Буковина“ 1896 р.

БУДНИК 417.

(Конець).

— Пек, пек та осина! — скрикнула жінка весело — ти чого так витріскуєш, як би Татари ішли. Сигнали били давно, деж ти волочиш ся? Бері ліхтарню, тай гайда на штреку.

— Гайда ти з твоїм хабалем з хати! — крикнув будник дрожачим голосом від зворушення.

— Ов, так обоє разом висилаєш нас? — засміяла ся жінка, а єї сміх, хоть трохи штучний і вимушений, полив ся срібним потоком.

— Як ти смієш частувати ся в моїй хаті з тим шибеником? — перервав їй будник храпливим голосом. Єму стискала досада горло мов посторонком, а ноги дрожали так, що аж угинали ся в колінах.

Але жінка не звертала на него уваги. Она обтирала ніби дуже уважно гніт оливної лямпи і здвигала кокетно раменами, оживляючи цілу свою стать перерваним, пустим сміхом.

— Я на те господина, щобим частувала, кого схочу, — відповіла вкінці серед сміху.

— Ти не господина, коли не умієш бути чесною жінкою.

— Або я хотіла бути твоєю жінкою? Було мене не силувати іти за тебе.

— Я тебе силував! Хіба тими дарунками, що наносив ся тобі. Чи ти не виділа, за кого

агента пустив ся в дорогу. Що-ж з того вийшло? От що — що родина по оплаченю дороги приїхала до Вінніпегу і увиділа ся цілком нещасливою, бо без цента, або з пару долярами на чужій землі. На таке горе зруйнованої родини в чужині, без гроша, б-з знаня чужої мови страшно дивитись, аж мороз по тілі йде. Таких родин багато в 1896 р. загостило, так що ряд був змушений як жебраків жити, доки не дав їх до служби, а кільканайцять родин осівших на фармах до весни мусить жити. Така еміграція принесла нам в самім початку лише встид і ганьбу. Нарід з тих двох повітів, та 10 родин з Буковини, повіта Кірманського, прийшов майже без гроша, чорний як жебраки, та одертий в поганій народній одежі. — Що за смутний образ, прошу подумати, яка білизна була на тих родинах, що їхали з Галичини до Вінніпегу і через п'ять тижнів не змінювали білизни! Запитаймо ся самі себе — чиж можна нас уважати за нарід спосібний до життя американського? Газети англійські стали висміювати наших селян що прибули в одежах таких непрактичних, та по газетах малювали наших брудних людей. Стали писати, що то не нарід, а якісь цигани, не спосібні до культури, отже найліпше би було, аби таке сміте в край цивілізований не впускати. За тими і німецькі газети стали то саме писати. — Отже поки час, справу треба инакше повести.

Перша і найголовніша річ не треба на сліпо пускати ся в такий далекий край, треба порадитись з розумними людьми. Дуже важна річ і то, щоби ніхто не важив ся в своїй одежі їхати. Як покидаєш, чоловіче, рідний край, лиши ї одежу там, бо тут треба тобі в нового чоловіка переродити ся. Одежа наша руска не практична, неприлична. Жінщина в своїй одежі неприлично виглядає, а Англійці як нарід високо інтелігентний брідить ся тою одежею, так що ї слуги в тій одежі прийняти не хоче. Народ англійський хоче, аби его слуги не рїзнили ся від его дому. Кождий, котрий хоче бути в Ка-

наді, має знати тоє, що без гроша не можна їхати, бо скоро може ся стати, що з Гамбурга стануть завертати всіх домів, преїї не маємо жадного права вимагати від ряду канадського, щоби нас живив як жебраків!... Канада потребує людей праці і таких, котрі мають троха грошей на початок до дарованої фарми. Найменше має мати родина 200 доларів (500 левів) щоби удержала ся на фармі. Взагалі раджу вам всім, котрі хочете вибирати ся, нічого не робіть на сліпо, не спішіть ся, нехай по пару людей з села виїздить, а свої мастки не давайте в руки жидів, але самі між собою діліть, бо хто не розважно і не чесно буде робити, не найде нігде лучшої долі. Преїї, як виходиш, то лише дїятого щоби тобі тай оставшому ся братови було легше жити. Дальше, дуже не добре чоловікови неписьменному в дорогу пускати ся, принаймії щоби хоть дитина знала читати. — Отже раз відзиваю ся до вас братя галицькі, і буковинські не пускайте ся в дорогу не порадивши ся наперед. Не вірте агентам, котрим лише о то ходить, щоб взяти гроші за ваш перевіз через море. При кінці ще скажу і то, що дуже мало або й нічого не треба брати зі свого села, бо перевіз коштує багато, а по друге тут все инакше тай не дороге, так що до господарства як і убрания. — При сім здоровлю вас всіх і маю надїю, що схочете після моєї ради поступати, а тим самим направите тоє, що ваші братя несвідомі для нашої справи еміграційної злого зробили.

Кирило Генік, господар в Канаді.

Той Кирило Генік, господар не такий темний, як наці селяни; він скінчив цілу гімназію — отже знає в свїті порядок. Так бачите, як він радить. Кажє, що як хто в Канаді не мав на початок до господарки 500 левів, то не має чого рушати ся. Тепер же порохувати, що коштує дорога: найменше 150 левів на кожду особу і отже як їде батько, мати і трое дїтей, то мусять за саму дорогу заплатити до 800 левів, а ще крім того, як пише К. Генік, повинні до-

їдеш? Чи не маєш своєї хати, свого господарства, не маєш діток — чого тобі ще треба?

— Гм... гм... — посмішковує ся жінка. — Мені треба чоловіка, щоби мене любив і я его любила.

— Чи ж я тебе не любив, чи не догоджував тобі у всім, не продував твої слїди? А ти мені чим відплачуєш: ганьбою?

— Ви самі робите ганьбу! — відозвав ся молодий чоловік за столом спокійним і певним голосом. — Самі нападаєте на жінку, самі зачинаєте сварку тай самі робите ганьбу.

— Ти мовчи, — крикнув до него будник — коли я до тебе не говорю! Я з тобою поговорю инакше. Настє! — гримнув на жінку, — кажи ему забирати ся звідси!

Настє похилила ся тільки низше над лямпу і мовчала.

— Раз на все кажи ему забрати ся звідси, — наставав будник — або я дам вам таку пам'ятку, що на віки не промовите до себе.

— Не грозить так дуже, бо ще перестрашите дитину, — переїдїв з насмішкою парубок. Він споглядав від часу до часу на Настє, як она мовчала упертим спокоєм і чув себе безпечним в чужій хаті єупротив грозьб господаря.

Через отверті двері надбігло дівчатко з сокирою.

— Тату, нате сокиру! — залєбєділо. — Я шукала єї всюду і найшла аж в стайні під жолубом.

Будник вхопив дрожачою рукою топір і

підніє его з розмахом до гори понад голову. Він вимахував ним, мовби мав кинути ся на дєсяток ворога, а за кождим рухом змагала его злість чим раз більше; в голові чув шум, а в очах єму мінїло ся — він відходив від пам'яті.

— Тепер вибила твоя остатна година! — крикнув і поступив ся до стола.

Рум'яний парубок відскочив в зад і опер ся цілою своєю поставою в кут стїни, мов би хотїв шукати захисту перед небезпечним топором. Він був високий і кремезний собою і навіть в небезпеченстві не стратив свого спокою. Тільки око горіло огнем і було видно, що він приотований хотьби голірuch станути до нерівної борби. Але в тій хвилі скрикнула жінка людським голосом і кинула ся на груди zagrożеного парубка.

— Розбійник, душегуб! — кричала она, мов непритомна. — То вбий мене перше, розрубай мені голову — я хочу сама вмерти бо я сама винна.

Будникови застигла вся кров в жилах. Сей оклик жінки був для него наче вироком смерті. Щож з того, що він заподїє лихо своему ворогови, коли она его любить; а відтак стане его ще більше любити. Він опустив сокиру... Хвилю було чути тільки легке пхиканє застрашеної дитини і там дєсь недалеко вже шум надходячої зєлізничї. Се вернуло єму пам'ять. Він зрозумів, який страшний замір его спровадив єуди до хати. Жінка крикнула голосно те словами, що темною якоюсь силою заволодїло его розумом. І він перелякав ся сам себе і свого заміру.

конче мати на розробок хоч з 500 левів. Звідки тільки грошей взяти? Наші люди, як би мали таку суму в руках, то й не рушались би з місця; їм би й ту було добре.

Той лист ми передрукували з американської *Свободи*, аби люди мали науку і пересторогу.

НОВИНИ.

Чернівці, дня 9-го лютого 1897.

Вечерок Союзу. На вчорашній лист від панни і наші замітки про невеселу молодіж дістали ми від товариства „Союз“ повідомлене з печаткою і підписами старшини, що Союзани уряджують дня 25-го лютого с. р. (отже в четвер) вечерок з танцями в салі гімнастичній при ул. Йосифа ч. 14. Союзани заповідають дуже веселу забаву.

Директор Чернівців. Новоіменований директор черновецького магістрату Йосиф Відман прибув вже до Чернівців і зложив візиту бурмістрови Кохановському.

На дохід убогої молодіжки народної школи в Чернівцях при улиці палати краєвої відбуде ся в німецькім театрі представлєне *Der Bettelstudent* — в четвер 11-го с. м.

Приготовляючий курс для хлопців, що в осени мали би вступити до першої класи рускої гімназії в Чернівцях, отворити ся дня 1. марця с. р., але під услівем, що зголосить ся відповідне число учеників. Зголошеня приймає і редакція *Буковини*.

Для курців przygotowuje Заряд виробу тютюну несподіванки, що вже з днем 1. марця мають появити ся в трафіках. Можна буде дістати найменчі цигара „Інфанти“ по 6 зр. за сотку а також нові віржиня „Бразилі“ по 4 зр. за сотку вже з початком слідуєчого місяця. Крім того прийдуть в розпродаж на штуки нові цигаретки „Мемфіс“. Будуть они без дудок, з египетского тютюну і будуть коштувати по 2 кр. за штуку. Всі цигарета мають дістати ліпший папір, а тютюн більше всхідну приправу, деякі зверхні прикраси а особливо пуделка і картони мають отримати принаднішу зверхну форму.

Еміграція до Канади показала ся дуже некористною для нашого люду. Переселенці з Галичини жалують ся на великі морози і сильні приморозки вже в серпню, котрі в багато околицях знищили на пни дозріваюче збіже. Зарібків нема в зимі жадних а межи біднішими переселенцями панує крайня нужда. Богато з них

переносить ся до Сполучених Держав, Тексасу і т. д. але і там нема для них добра. Судьба тих переселенців, що не мають готівки, така нещаслива, що приводить їх до розпуки.

Помер прихильний Русинам адвокат у Вишніци др. Бернард Кестенбанд в 58 році життя. Похорони его відбули ся в п'ятницю 5. с. м. о год. 2 пополудни при численній участі приятелів і почитателів покійника. Характером і правотою був се один з тих рідких людей, до котрих звертає ся ціле окружене, без огляду на віру і народність, з довірем і любовю. На похоронах промавляв по руски судя Коралевич і звеличав теплими, щирими словами діяльність того чесного чоловіка.

З життя Американців. В Провідансе одна дуже богата дама виходила шестий раз замуж. З попередниками пана молодого пані Елеонора Лінтер розвела ся в часі... девяти літ. Повна чару і принади 30 літна аматорка різностий запросила на весіле своїх п'ятьох бувших мужів. З них чотири прибули, а пятий, звиняючись недугою, прислав бувшій жені... дорогий подарунок. Сьвідчить се... о не аби-якій холоднокривности жителів нового сьвіта.

Лож. Фактом є, що пос. Барвіньський на посліднім засіданю виділу Товариства наукового ім. Шевченка — як-раз перед загальними зборами — заявив членам виділу, що під ніяким услівем не прийме вибору на голову товариства. Фактом є, що посол Барвіньський мимо просьби деяких членів виділу, щоби прийняв вибір бодай на звичайного члена виділу, заявив, що і такого вибору прийняти не може. Фактом є, що в наслідок тих заяв виділ, пропонуючи вибір членів до нового виділу товариства, на печатаній картці—вдоволяючи волю пос. Барвіньського, — імени его не умістив. Фактом є вкінці, що відкриваючи загальні збори членів товариства дня 2. лютого, в річи своїй прилюдно і поновно заявив, що в управі товариства на дальше участі брати не хоче і вибір свій відклонює. А мимо сих фактів написало „Дьло“ з 4. лютого: „що пос. Барвіньський муєв попрацати ся з товариством науковим ім. Шевченка.“ В такий спосіб — каже „Руслан“ — пп. Белей і Струсевич повідомляють круг своїх читателів о річах, що діють ся в ясеній день, в очах кількадесяти сьвідків і на наших днях. І якже назвати таке поведєне дневника? Лож на ложі їде і ложею поганяє. Розправляти ся з такими людьми годі і длятого на погані інсинуації, клевети, підозріваня і брутальности „Дьла“, кинені на чоловіка, що своїми заходами так високо двигнув товариство наукове ім. Шевченка в послідних кількох роках, відповідати не будемо. „Wie der Schelm ist, so denkt er“ — сказав хтось на подібні

інсинуації „Дьла“ і мабуть сими словами найдуже відправити тих паничів.

Другий поспішний поїзд на шлях Чернівці-Відень має куреувати від 1-го марця с. р. Міністерство залізниць хоче замінити особові поїзди ч. 311 і 312 на шляху Чернівці-Львів на поспішні поїзди і через те утворити дворазове поспішне полуденне з поїздами поспішними ч. 3. і 4. зі Львова до Відня.

Сніжна заметіль здержала рух товаровий на шляху залізниць межи Гатною а Кімполонгом і Гадікфальвою а Радівцями. Отворене руху оголосить заряд залізниць по усуненю перепон.

Чудесна дитина. Скорий розвиток умів дитинячих впливає по більшій часті дуже некористно на їх розвій фізичний а нераз буває навіть причиною передчасної смерти, як се сьвідчить наведений тут примір. Хлопчина, син якогось убогого, німецького музика, маючи ледво 10 місяців сьнівав вже мелодії, котрі ему грав отець. А коли мав півтора року грав вже на фортепані менует Гайдна. Однак той неприродний розвій так вплинув нещасливо на розвій тіла талановитої дитини, що вмерла в п'ятих році.

Цісар німецький має щастє і до лотерії. П'ять виграних впало на лосєи, котрі були в посіданю цісаря Вільгельма. Дійсно, щастє — сліпе!

Нелюдська мама. В Спальов коло Вайскірхен знайдено в стайні 27-літнього мужчину, котрого там держала в голоді через п'ять літ его рідна мама. Коли сей злочин відкрили, побачили нещасного молодця цілком нагого, а в коло него відражаючи нечистість. Ніяка старанність не була в силі вже ему допомогти, а хоть его умилі, приоділи і нагодували, однак помер векорі. Про зв'єрєність матери донесено властям.

З міського театру. Виставленем великої вагнерівської опери „Льогенґріна“ дав доказ директор Льове, що не боїть ся великих видатків в інтересі штуки, та що вмє використати сили свого ансамблю навіть для таких великих задач. Гардероба, декорації і реkwізиту були нові і дуже дорогі. Лебеда з мушлею спровадили аж з Відня а панцирі і костюми замовлені в Берліні. Виконане було, як на Чернівці, дуже добре, тільки на жаль поминули п-ну Най з некористію для цілости. — Нині в користь субрети Гандзі Бавер „Поцілунок на пробу“ (Probekuss), в четвер „Палестрант“ (Bettelstudent), а в п'ятницю *Льогенґрік* в річницю смерти Вагнера.

Не мають дітий у Франції та тішать ся псами. Звістно що в Парижі є осібні кравці для шитя убрань покоевим песикам, а там і кухарі для тої щасливої породи зв'єрат. А найновішими часами почали деякі богаті Парижані

Кинув топір під лаву, вхопив чимскорше ліхтарню і вибіг на двір. Поїзд надходив уже з гори. Его було видко з далека, як краєм долини спускав ся з противлежних горбів у величезнім півкрузі. Тихо, без пари і без сапаня котив ся поїзд бистро з гори силою самого розгону і пересував двоє червоних очей через куці і плоти, немов моргав ними до нещасного будника.

І справді здавало ся будникови, що ті червоні очі льокомотиви кличуть его, моргають на него. Ему прийшло на думку, що ось тепер зараз може положити кінець своему горю. Підбіг скоро на шлях і положив ся на поперек шинів. Навіть лампу взяв з собою в поспіху, але поставив єї за себе, щоби машиніст не побачив єї сьвітла на шляху. Шини дрожали і гуркотіли, мовби остерігали перед зближаючим ся небезпеченством. Будника перейшла дрож від стін до голови. Але він ухопив ся сильніше руками холодного заліза і приложив до него шию. В тій хвили виглянула через двері жінка. Єї мов щось торкнуло ніти з чоловіком. Таким лютом і рішучим не бачила она его ніколи... Що з того готове вийти?

Коли побачила темну постать на шинах, а біля неї лампу, зрозуміла божевільний намір свого чоловіка і без духу скочила ратувати его.

— Іване, Іваночку, татунцю мій любий! — крикнула в розпучі і сїпала его за руки, щоби відорвати їх від шин. — Миколо, ратуй, Миколо, ратуйку люди!... Таточку мій не буду,

не буду вже більше... встань Іване! Щож я пічну з діточками?!...

Жінка добувала всіх своїх сил, щоби відтягнути самоубійника зі шляху, а на єї крик наспів в поміч і Микола. Але в буднику подвоїла силу завзятість. Він тримав ся шін мов кліщами, а ногами копав і трючав на всі боки. Миколу, що приляг его і розціплював ему пальці, кусав зубами до крови. В тій хвилі здавало ся ему, що боронив свого життя, коли боров ся о смерть.

Хвиля ставала чим раз грізнійшою. За закруту виринуло одно сьвітло льокомотиви, відтак зараз друге. Червоні очі розступили ся широко а над ними чорніло ся широке чоло машини з тонким коїном. Поїзд був уже близько. Будничка вхопила ліхтарню і піднесла до горя. Льокомотива видала переразливий свист. Зашуміла парова гальма, колеса заскреготіли, але бігу розгоненого з гори поїзду не спинила. Поїзд сунув ся наперед мов упір жадний крови. За хвилюку мали лише захрупотіти кости тих трое людей, що в розпучі бороли ся між собою о жите і смерть.

В тім небезпеченстві зібрав Микола всі свої сили. Вхопив будника ввів і перекинув его з таким махом через голову, що викручені руки пустили шини і він полетів аж за шлях долі греблі. За ним тругив Микола і жінку і сам зіскочив, а радше впав разом з нею долі греблі, коли вже поїзд був лише кілька кроків перед

ними. Поїзд перешумів скреготучи попри них. Чути було крик машиніста і палячів, кондуктори стояли на сьхідцях вагонів а занепокоєні подорожні наглим сьгналом вихиляли ся через вікна. Біг поїзду звільняв ся поволи і він застановив ся нарешті яких пятьдесять кроків від будки.

Надбігли кондуктори до того місця, де лежало ще трое засананих, зворушених, непритомних людей.

— Що тут стало ся? Хто дав сьгнал? — запитав надкондуктор. — Не відповідав ніхто. Зі страху і утоми не могли зібрати думок.

— Де будник? — запитав знов надкондуктор. — Чи шлях отвертий?

Настя прийшла перша до памяти. Але і зараз зрозуміла, що кара не мине їх за те, що заалармували поїзд.

— Я дала сьгнал. Але небезпеченство вже минуло — шлях уже отвертий! — відповіла одним духом.

— Хтож ту лежить? Що стало ся на шляху?

— Той чоловік положив ся був на шини, а мій чоловік відтругив его.

— Щож то за чоловік? Чого він лягав на шини?

— Або я знаю. Се парубок з нашого села!

— То найби був лежав! — воркнув надкондуктор гнівно. Ваш чоловік має жінку і діти. Чи ему годить ся наражати, своє жите для якогось бурлаки! —

прибирати песиків дорожчостями. На шії носять деякі пів золоті оброжі, в них виписують властителя діамантами свої імена; на ногах мож побачити бранзолети. Кожда така півя бранзолета коштує нераз пару тисяч франків, а не один бульдог або гончий дивгає на собі 10 до 15 тисяч франків. Ось на що викидають богачі гроші!

Телеграми „Буковини“.

З дня 10-го лютого 1897 року.

Відень. Цісар прийняв вчера короля Міяна в одногодинній аудієнції.

Відень. Президент міністрів розпорядив, що державні урядники і служба при державних заводах має бути звільнена на час потрібний для виконання права виборчого.

Відень. Міністерство фінансів продало номінальних 117 мільонів корон позички інвестиційної по ціні 92 проценту снілці уряду почтових шадниць, Ротшильда, австрійській шадниці і рілничій шадниці.

Прага. Посол Герольд доказував потребу свого внесення в ческім соймі, щоби предложити цісареві адресу про державне право ческе, та підніє, що ідея державна єсть провідною звіздою Чехів. Посол Шаршід виказував шкідливість чеської державної ідеї для монархії і чеського народу; заявив, що Німці будуть завсїгди бороти ся против неї. Потім вийшли Німці з сали. Внесенє Герольда на приверненє торічної адресової комісії прийняли голосами Чехів.

Царгород. Після донесень з Крети збула ся 9-го лютого в ночи велика борба межі магомеданами а христіянами. Подробиці не знані. До конзулів прийшов маніфест молодотурецкої партії, що заповідає акцію свого виконавчого комітету, коли в теперішній управі не наступить жадна зміна.

Берлин. Архикнязь Ото приїхав сюди. Єго прийняв торжественно цісар, генераліція, представителі властей. Цісар обняв архикнязя і уцілували ся. Відтак удали ся до замку, де архикнязь повитав цісареву. Відбуло ся велике сніданє.

— То єго служба! — кинула жінка несміло, а в душі тішила ся, що єї вправ на думку в сам час такий шасливий викрут.

— Отже все в порядку? спитав ще кондуктор.

— Все, пане. Шлях отвертий!

Кондуктори завернули поспішно до поїзду і по дорозі подивляли відважне діло будника і сьвяте понятє служби у него аж до нараженя власного життя.

Незадовго засвітала машина, саннула сильно кілька разів, а з комина бухнула червона луна разом з тисячними сьвітлячими угликами — і поїзд рушив.

Будник вернув ся з жінкою до хати не промовивши ані слова, а Микола пішов надутий до села. „Чорт єї побери! Шкода хлопа і дїтий!“ думав собі.

За кілька днів будник повеселїшав і помири ся жінкою. Она відрекла ся вже всяких любощів з ким небудь, а при комісії, що зарядила дирекція залїзниці задля тодішнього випадку зізнавав Микола згідно з ними, що будник виратував єму жите з нараженем власної особи. Микола дістав кілька днів арешту а будник велику похвалу від своєї зверхности і надїю на одержанє посади при будїї з перестанком для особових поїздів.

Лев Лопатинський.

СЕСТРА ЮЛІЯ.

Списала

Анна Сторожівна.

(Дальше.)

13.

Кристинювіль, 7-го серпня.

Цїлих два місяці минуло від остатнього мого листу. Правда що так, Ганусю кохана? Може гніваєш ся, що сестра Юлія гірша на листи, як була твоя Юзя? Не гнівай ся на мене, моя миленька! То тільки може для тебе минуло два місяці, а для мене, здає ся, два дні. Я ще добре і не роздивила ся навколо себе, хоч то вже по правді півтретя місяця, відколи я в новіціятї. Нема таки коли. День за днем летить і летить, як мала година. Ту дзвонять на встанє, а ту вже й знов вечер. Мій Боже, якже то в небі мусить летїти час, коли я тепер на землі не можу сьчути ся, як скоро він минає; там десь рік цілий а може й сто лїт, як один день. Зірву ся о п'ятій рано, як задзвонять, раз-два збираю ся, бо душа квапить ся до каплиці. Там мое все щастє, там мій Ісус найсьвятїйший; душа напирасє ся на розмову з ним. Не всїла я добре розгорнути ся з серцем на тїм розмишляню, а ту вже й година сплила. Гадаю, чекай же відплачу собі на службі божїй. Деж там — кілька пісень пересьпіваєм — вже й по службі божїй. Ледве, що маю хвилинку часу відновити постановленє, яке зроблю собі на розмишляню, і просити Ісуса, аби менї дав о нїм пам'ятати на цілий день і сповнити єго докладно. Зараз потім сніданє, зараз знов духовне читанє пів годинки всего. А дальше розходим ся кожда до своєї роботи — от як тепер одні на жнива, другі роблять квіти до церкви, иньші шиють, а йду до кухні помагати сестрі кухарцї, двї сестрі лишають ся в захоронцї при дїтях. Так до три чверти на дванацяту, доки не задзвонять на рахунок совїсти. По обїді годинка рекреації; то знов отець наставник прийдуть на науку — по науцї ручні роботи, та й вже вечер; надїде вечірне читанє духовне і розмишлянє, вечера, по вечерї приходять до нашої каплиці старші дївчата, сьпіваємо з ними молебєн до Преч. Дїви Марїї і деяку пісню — та й вже дзвонять на вечірний рахунок совїсти і пів до десятої на спанє. — От уже й будеш знати тепер Ганусю, який в нас з-дебільша лад.

Розміркуй же сама, коли менї найти час на листи. Хіба як дзвонять на ручні роботи або в часї рекреації. Я так і роблю. Так нинї просила я сестру наставницю, щоби мене увільнила від роботи і рекреації для написаня листу до моєї Ганусї і до родичів. Раз на два місяці то нікому не впаде в очи. Она дозволила би менї і частїйше, але погадай Ганусю сама, як би то виглядало, як другі сестрички працюють, а я би в тїм часї раз по раз бавила ся листами. Та певно, що менї би сего ніхто не випїмнув, бо ми всї дуже любимо ся, але я сама мусїла би себе ветидати ся. Знов рекреація, каже нам все сестра наставниця, є такий час, що на нїм можна найбільше зібрати заслуг, бо треба бути для других сестер і услужною і чемною,

і веселою, бо скоро би одна сумувала, то всї би посумніли. І треба бути покїрною і терпеливою, слухати як старші сестри говорять і вчити ся від них законної розмови а відвикати розмови сьвітової. То такого часу з часта годї опускати.

А все то так летить, так летить, що хоч бись часом може і хотїла стримати ся і сїсти до листу, то нема часу навіть добре розгадати ся, коли би то зробити. — Не гнівай же ся д'ятого, Ганусю, на мене, як тобі коли видасть ся, що я з листом спїзнила ся. А ще й то скажу, моя милесенька: що менї тепер писати?! От списала я тобі, який в нас лад, а дальше, що би питати? То, як я молю ся, чого у Ісуса прошу, як працюю над моєю душею? Якже я то тобі опишу? А притїм, чи тож тебе займе? Хіба сама менї що піддай, то я радо на се відповім, як зможу. Люби-ж мене й дальше, як любила, хоч би я часом з листом занедбала ся, а я все для тебе, Ганусю, ховаю щирє серце. — —

14.

Кристинювіль, 25-го серпня.

Дякую тобі, Ганусю, сердечно, що ти мене виrozumїла і не напирасєш на мене з листами. Але на то, о що мене питаєш, відпишу тобі зі всею охотою. Питаєш ся найперше, чи наш закон багатий? — Він такий багатий, Ганусенько, що єму цїни нема. Маємо в себе Ісуса, і Преч. Дїву, і сьв. ангели над нами чувають — а то такі скарби, що їм цїни нема в сьвітї. Ото перше наше багатство. В задатку маємо кожда такий посаг, якого жадна царївна не мала і не має, бо приобїц'яв нам кождїй наш обручник, Ісус найлїпший, цїле своє серце а в додатку багате-багате небо. То друге наше багатство. Маємо ще й третї скарби, але то вже кожда з осїбна їх собі мусить заробити і то з дня на день. Такі скарби, що нам запевнюють на цїле жите безжурну кожду днину і ночи спокїйні а ще й смерть легку і веселу. Але о то треба кождїй подбати і то досить багато труду коштує. Тї скарби дістаємо за пильне захованє наших трох шлюбів і правил законних.

Моя Ганусю кохана! Я знаю, що ти за що иньше питала, а я що иньше відповіла. Але як уже зїйшла мова на багатства нашї, то я мусїла нашими багатствами правдивими похвалити ся. Иньших ми не маємо і не можемо мати, так не можемо, що навіть Ісусови присягаємо і шлюбуюмо, що иньших мати не будемо і не хочемо — онтї нам вистарчать. Правда, маємо ще крім них наш домик, і огородек коло него і два морги поля і двї коровцї, але то так наше як не наше — то всїх нас разом, кілька нас є, а жадної з осїбна. З осїбна для кождої треба тільки аби мала чим скромненько приодїти ся і яко тако вижити. І Богу дякувати, якось нам вистає, і ще й бідних спомагаємо. Маємо що дня рано на сніданє якусь зупу і хлїб до того, на обїд до зупи ще маємо иньшу одну страву, а на вечер також маємо одну страву та ще часом і гербату. А в недїлю маємо ще й росїл і мясо. А як часом забракло би дечого, як би приїшло ся день два перепостити, то і то рахували би ми собі за наше багатство, бо так у нас є, що в нас та багата, котра менше потребує. Але до-

тепер ще не було такого дня, в котрім би бодай хліба ми не мали. Кажуть сестри що на переднівку кілька днів приходилось їм перебути на самім хлібі, моченім у воді, і були тогди найвеселіші. За мене так ще не було. Ми тепер дітям, що приходять до нашої захоронки, даємо щодня снідане і підвечірок — на снідане дістають молока і хліба а на підвечірок хліб з маслом або повилами. А є тої дрібноти часом триїцять і більше.

(Далше буде).

Приватна клініка хірургічна

(Приватна лічниця операційна)

Д-РА СТ. КВЯТКОВСКОГО

емерит оператора п. к. хірург. клініки університетскої Білрота-Гуссенбавера у Відни

находить ся

в Чернівцях, улица Мецгера ч. 25.

В справі приймає хорих і иньших інформацій треба удавати ся до управителя приватної клініки Д-ра Квятковського в Чернівцях, улица ратушева (дім Вішоффера.)

● Прекрасна повість Ольги Кобилянської „Дарівна“ вийшла накладом „Буковини“ окремою книжкою, котра має 424 сторін, вісімки, і коштує лише 1 зр. 20 кр., з пересилкою не рекомендованою 1 зр. 30 кр., з рекомендованою 1 зр. 40 кр. Передмову до повісти написав Осип Маковей.

„Дарівна“ так своїм змістом, артистичним обробленем, як і благородною тенденцією визначає ся дуже поміж нашими новішими повістями.

Купити можна в редакції „Буковини“. Тут також можна дістати оповідане О. Я. Кониського „В день святої волі“ за 10 кр., з пересилкою 12 кр. і оповідане Т. Галіна „Перші Зорі“ за 30 кр., з пересилкою 35 кр. Купуйте!

„РУСКА БЕСІДА“

в Чернівцях

має на складі отсі свої видання:

„ІЛЮСТРОВАНА БІБЛІОТЕКА“

для молодіжи, міщан і селян з року 1886, 1887, 1888, 1890, 1891, 1892 і 1894 по 1 зр. за рочник, а всі 7 разом 6 зр.

„ЧУМА ГОРІЛЧАНА“

сумна історія, для перестороги і науки. 80 сторін за 20 кр.

„Слова правди і науки“

з поезій Тараса Шевченка. Ціна 10 кр.

„25 повісток

для чемних діточок.“

32 сторін. Ціна 10 кр.

„ПРОСКУРКА“

Даруночок для руских діточок. Ю. Федьковича 10 кр.

На поштову пересилку треба додати по 5 кр. за річник „Бібліотеки“, а по 2 кр. за кожду поодинокую книжочку.

Замовленя приймає й редакція „Буковини.“

„Дністер“

товариство взаїмних обезпечень

у Львові ул. Валова ч. 11.

перше і одинокое руске товариство асекураційне, припоручене Веч. Духовенству і всім вірним через Впреосв. Митр. і Преосв. Еп. Ординаріати всіх трех галицких Епархій, обезпечає будинки, скот, господарекі знаряди, збіжжє в зерні і соломі, сіно в стогах і будинках против шкід огневих за можливо найнижшою оплатою.

Шкоди ліквідують ся і виплачує ся сейчас по пожарі, а договори заключені з першими Товариствами контраасекураційними подають „Дністрови“ можливі обезпечувати і виплачувати і найвиші суми.

Поліси „Дністра“ приймає банк краєвий у Львові при позичках іпотечних.

На жите можна обезпечити ся через „Дністер“ після всіх можливих комбінацій в товаристві взаїмних обезпечень в Кракові, котре дає як найкористітійші услія і видає поліси і квіти в рускім язичі.

Товариство взаїмного кредиту „Дністер“, стоваришене зареєстроване з обмеженою порукою, приймає від своїх членів і третих лиць вкладни до опроцентованя по 5 процент. Іваранція цілковита. Уділи по 50 корон. Позички уділяють ся тільки властителям реальностей, вільних від тягарів, за порукою двох членів. З позичок відтягає ся десята часть на уділ.

Зголошеня о уділене агенції в місцевостях, де „Дністер“ не є заступлений, приймають ся.

Для панів учителів!

INSPECTIONSBERICHT

є на складі в друкарні

„Рускої Ради.“

Просимо о замовленя.

В КОЖДІЙ РУСКІЙ ХАТІ І ШКОЛІ

повинна находити ся

Народописна карта

українсько-русского народу,

зладжена д-ром Гр. Величком, видана товариством „Просвіта“, а виконана в літографічнім закладі Андрія Андрейчина у Львові.

Книгарска ціна карти, наклеєної вже на полотні, виносить 3 зр. 50 кр., а для членів „Просвіти“ і передплатників „Зор“ 2 зр. 50 кр., з рекомендованою пересилкою 3 зр.

Купити можна в „Просвіті“ у Львові, ринок ч. 10.

Наклад невеликий; купуйте чимскорше!

Котвиця

Liniment. Capsici comp.

з аптики Ріхтера в Празі, загально признаний знаменитий усмирюющий лік на втиране: по ціні 40 кр., 70 кр. і 1 зр.; можна купити у всіх аптиках. Просимо жадати сей загально улюблений лік просто під назвою Ріхтера Liniment з котвицею і приймаєти з осторожностію лише флашкі зі значим знаком охоронним „Котвиця“ бо лише ті правдиві.

Аптика Ріхтера під золотим львом у Празі.

Хто хоче мати добру і дешево

МАШИНУ ДО ШИТЯ,

най удасть ся до мене, то певно не пожадує. Нові продаю дешевше як вєсюди, а употреблені, ще добре удержані почавши від 20 зр. і то за готові гроші і на вилат. Хто купить у мене нову чи стару машину, за реперацию не потребує журити ся, бо я роблю тую безплатно через цілий рік.

Русия, удавайте ся до мене, бо я також Русин і обслужу Вас по братньоу.

З поважанєм
В. Данилевич,
машиніст у бровари Штайнера в Чернівцях, при ул. зеліничій (Bahnhofstrasse) ч. 26.

Рух поїздів залізничих

важний з днем 1-го мая 1896 після середно-європейского годинника.

Приходять	Поїзди			Відходять	Поїзди		
	поспішні	особові	мішані		поспішні	особові	мішані
до Чернівців				з Чернівців			
З Відня, Кракова, Львова, Станіславова, Коломиї і Снятина	1128	657	1028 550	До Снятина, Коломиї, Станіславова, Львова, Кракова і Відня	347	941 1029	538
З Букарешту, Яс, Сучави, Глибоки	329	912	1000 523	До Глибоки, Сучави, Яс, Букарешту	1203	717 1048	616
З Новоселиці, Садагури			1113 950	До Садагури, Новоселиці			430 621

Підчеркнені числа означують пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мин. рано. — Средно-європейский час ріжнить ся від львівського о 36 минут, а від черновецького о 44 минут; коли на залізници є 12 год., то на львівськім годиннику є 12 год. 36 мин., а на черновецькім 12 год. 44 минут.

Видає товариство „Руска Рада“ в Чернівцях.

За редакцію відповідає Осип Маковей.

З друкарні „Рускої Ради“ в Чернівцях під зарядом Івана Хромовского.

